

Глік Луїза

Біографія

Луїза Глік народилася в Нью-Йорку 22 квітня 1943 року. Вона є старшою з двох дочок, що вижили, бізнесмена Даніеля Гліка та домогосподарки Беатріс Глік (уроджена Гросбі).

Дідусь та бабуся Глік, угорські євреї, емігрували до Сполучених Штатів, де врешті-решт мали продуктовий магазин у Нью-Йорку. Батько Глік був першим членом його сім'ї, який народився в США. Він мав амбіції стати письменником, але пішов у бізнес зі своїм швагром. Разом вони досягли успіху, коли винайшли ніж X-Acto. Мати Глік була випускницею Коледжу Уелслі. З раннього дитинства Глік отримала від батьків освіту з грецької міфології та класичних історій, таких як легенда про Жанну д'Арк. Луїза почала писати вірші в ранньому віці.

У підлітковому віці у Глік розвинулася нервова анорексія, яка стала визначальним викликом для її пізнього підліткового та молодого віку. В одному з есе вона описала хворобу як результат спроб утвердити свою незалежність від матері. В іншому місці вона пов'язала свою хворобу зі смертю старшої сестри, подією, яка сталася ще до її народження. Під час осені старшого курсу в середній школі Джорджа Гевлета, штат Нью-Йорк, вона розпочала психоаналітичне лікування. Через кілька місяців її забрали зі школи, щоб зосередитись на реабілітації, хоча вона все-таки закінчила навчання в 1961 році. Наступні сім років вона проходила терапію, якій, як вона приписує, допомогла подолати хворобу та навчила мислити.

У результаті свого стану Глік не вступила до коледжу на денну форму навчання. Натомість вона відвідувала клас поезії в коледжі Сари Лоуренс, а з 1963 по 1965 рік відвідувала поетичні майстер-класи у школі загальної освіти Колумбійського університету, де пропонували програми для нетрадиційних студентів. Перебуваючи там, вона навчалася у Леоні Адамса та Стенлі Куніца. Луїза зарахувала цих вчителів як значних наставників у своєму розвитку як поетки.

Так і не отримавши диплома про вищу освіту, дівчина влаштувалась на роботу як секретарка. У 1967 році вийшла заміж за Чарльза Герца-молодшого. На жаль, цей шлюб не став щасливим та закінчився розлученням.

У 1968 році Глік опублікувала свою першу збірку віршів "Первісток" з доволі злими віршами, де центральною постаттю виступила Жанна Д'Арк. Проте збірку вельми позитивно зустріла критика.

Однак потім Луїза пережила період письменницької кризи, яку здолала після 1971 року – з початком викладацької діяльності в Годдард-коледжі у Вермонті. Вірші, написані за цей час, були зібрані у книзі "Будинок на болотах" (1975). Деякі з критиків назвали її проривною роботою та свідоцтвом "відкриття відмінного голосу".

У 1973 році відбулися зміни в особистому житті Луїзи – народився син Ной (зараз працює сомельє і мешкає у Сан-Франциско). Батьком дитини став Джон Драноу

(1948-2019), письменник, який розпочав річну письменницьку програму у тому ж коледжі, де працювала Луїза. Через чотири роки пара вирішила офіційно оформити свої стосунки.

У 1980 році Драноу і Френсіс Фойгт, чоловік поетеси Еллен Брайант Фойгт, стали співзасновниками приватного кулінарного інституту Нової Англії, а Луїза та Еллен – першими інвесторками та членкинями ради директорів.

Того ж року публікується третя збірка поетеси – "Низхідна фігура". Цього разу критика не була такою прихильною. Наприклад, поет Грег Кузьма звинуватив Глік у "ненависті до дітей", про що свідчив її (тепер широко антологізований) вірш "Утоплені малята". У ньому поетеса описує смерть дітей, страшну та насильницьку. Описує рівно, помірковано, просто дивиться впритул. Вірш присвячений старшій померлій сестрі. Але до цієї теми Глік в своїх поезіях повертається знову і знову, наче боїться, що проживає своє життя замість сестри. Однак в цілому книга була прийнята добре.

1980-й рік приніс їй лиху подію – пожежа знищила будинок Глік у Вермонті, що призвело до втрати всього її майна. Вірші, написані згодом, увійшли до збірки "Тріумф Ахілла" (1985). Збірка була схвально зустрінута критиками та відзначена нагородами. Так, у статті для "The New York Times" Ліз Розенберг дала оцінку збірці як "чистішої та гострішої" порівняно з попередньою. Критик Пітер Стітт у "Джорджії Рев'ю" заявив, що Глюк входить "у число видатних поетів нашого часу". Вірш "Глузливий апельсин", який часто називають феміністським гімном, був зарахований до "антологічних творів", настільки часто його цитували, вивчали та друкували в поетичних антологіях.

У 1984 році Луїза Глік розпочала роботу на кафедрі англійської мови Вільямс-коледжу в Массачусетсі як старша викладачка. 1990 рік ознаменувався випуском збірки віршів "Арарат". Через 22 роки критик "The New York Times" Гарнер Двайт назвав її "найбільш бруталною та сповненою горя американською поезією, опублікованою за останні 25 років".

Слідом була опублікована одна з найпопулярніших і схвалених критиками книг "Дикий ірис" (1992). Видавництво Weekly проголосило її "важливою книгою", яка демонструє "прекрасну поезію". Критик Елізабет Лунд у "The Christian Science Monitor" назвала книгу "важливою віхою". У 1993 році збірка отримала Пулітцерівську премію, зміцнивши репутацію Луїзи Глік як видатної американської поетки.

1990-ті принесли літературний успіх, але це був період особистих проблем Луїзи. Її шлюб з Джоном Драноу закінчився розлученням. Важкий характер чоловіка вплинув на їхні ділові відносини, у результаті чого Драноу був відсторонений від посади в Кулінарному інституті Нової Англії.

У 1994 авторка публікує збірник есе під назвою "Докази і теорії: нариси поезії", втіливши свій власний досвід у письменстві. Незабаром виходить збірка віршів "Лугові землі" (1996) про природу любові й руйнування шлюбу. За нею слідують ще дві: "Vita Nova" (1999) і "Сім століть" (2001).

Того ж року авторка влаштувалась до Єльського університету.

Після вступу до Єльського університету Глік продовжувала видавати вірші. За цей

час були опубліковані збірки "Аверно" (2006), "Життя на селі" (2009), "Вірна і добродісна ніч" (2014). У 2012 році виходить збірка "Вірші: 1962-2012", яку було названо "літературною подією". 2017 рік ознаменувався виходом у світ збірки есе під назвою "Американська оригінальність".

У 2020 році Луїза Глік отримала найпрестижнішу нагороду – Нобелівську премію з літератури з формулюванням: "За її безпомилковий голос, який суворою красою підносить індивідуальне існування до масштабів всесвіту".

Померла 13 жовтня 2023, Кембридж, Массачусетс, США.